

Nyílt levél Fischer Ádámnak

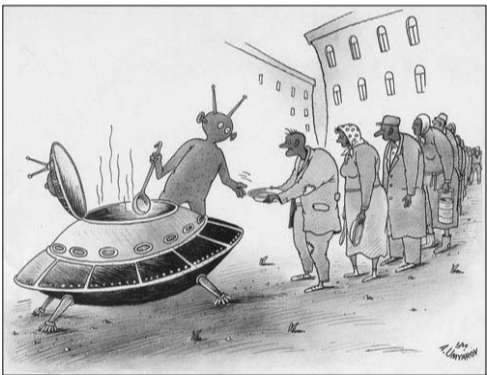
Tisztelt Uram! Ön a Népszabadság február 12-i, szombati számában nagy beleéléssel, s önnön bátorságától elragadtatva bejelenti, hogy nem nyugszik addig, ameddig engem nem távolítanak el a Fideszből, ugyanis – némiképp leegyszerűsítve az ön briliáns logikáját – ameddig az antiszemita Bayer a párt tagja, addig a Fidesz is antiszemita, ha pedig a Fidesz is antiszemita, akkor az Európai Néppárt is antiszemita. Mit ne mondjak, örületesen nehéz lehet önnek és az önhöz hasonlóknak. De ez végül is az önök problémája. Az én problémám ezzel szemben az, hogy újra és újra, végtelen türelemmel elmagyarázzam önnek és önöknek, hogy az a világ, amelyet felépítettek, és amelyben oly otthonosan jönnek-mennek és rettegnek, nos, az a világ nem létezik. És semmiképpen sem szeretnék cinikus lenni, ezért fel sem tételezem, hogy ön is csupán politikai megfontolásból lakja ezt a nem létező világot. Nem. Ön és az önhöz hasonló feltehetőleg mélyen hiszik, hogy valamiféle jó ügyet szolgálnak akkor, amikor könyörtelen harcot vívnak az „antiszemitizmus” ellen, amely antiszemitizmushoz nincsen szükség sem antiszemitára, sem zsidóra. Bizony, Tisztelt Uram, ez a „harc” sokaknak egyszerű öngazolás és önfelmentés. Ameddig ugyanis az „antiszemiták” ellen vívjuk a harcot, és a náciizmustól rettengünk, addig semmiképpen sem kell „arról” a negyven esztendőről szót ejteni. Mindaddig az „európaiság” nevében felháborodottan vissza lehet utasítani, hogy bárki is összemérje a 20. század két szörnyrendszerének bűneit. Hogy is írja Todorov? A náciizmus bűnösei az összehasonlítás mellett vannak, hiszen ez felmentést jelent számukra. A náciizmus áldozatai az összehasonlítás ellen vannak, mert ez felmentést jelent hóhéraiknak, másrészt kibebírt mártíriumukat. A kommunizmus bűnösei szintúgy az összehasonlítás ellen vannak, hiszen ez vádként használható ellenük. A kommunizmus áldozatai pedig az összehasonlítás mellett vannak, mivel ez vádként szolgál számukra, másrészt igazolás is önekik, hogy volt a világban szenvedés a zsidó szenvedésén kívül is. S lám, máris egy gyékényre kerültek a náciizmus bűnösei és a kommunizmus áldozatai, valamint a kommunizmus bűnösei és a náciizmus áldozatai! Holott nagy részük egyáltalán nem akarja ezt így. De a vita mégis csak kap valami ilyesféle értelmezési keretet, s ettől mindjárt ostobává és feleslegessé is válik, holott nem az. Sőt. Még a mi vitánk sem az. Olvasgassa szabad idejében a Népi-urbánus vita dokumentumai című kötetet, és rá fog döbbsenni, hogy nincs új a nap alatt. Ott folytatjuk, ahol Németh László és Ignóty befejezte. Lássuk hát...

Ön szerint – mint annyi más önhöz hasonló szerint – az Ugyanaz a bűz című írásom antiszemita, és ez túrhetetlen. Ez a tétel pedig bejárta a világsajtót, s már régen nem számít, hogy mit írtam, már csak az értelmezések számítanak abban a belterjes és belterjességéből következően szükségképpen beteg körben, amelyben a dolgok így működnek. „Antiszemitizmusom” „bizonyítékai” a következők: egymás után leírtam azt a három nevet, hogy Cohen, Cohn-Bendit és Schiff – ez olyan nyilvánvaló antiszemitizmus, hogy nem is igényel kifejtést. Továbbá az orgoványi erdő emlegetésével azt üzentem, hogy ki kellene irtani az összes zsidót. Ez is nyilvánvaló, ezt sem kell kifejteni. Önök szerint. Azért én mégis tennék egy kísérletet, ha megengedi...

Nézzük először, vajon miért került egymás

mellé az a három név? Hát Cohen úr azért, mert az ő írása provokálta ki az én írásomat. Cohen úr üzenté Angliából, hogy „Magyarország bűzlik”, és ez nekem nem tetszett. Cohen úr neve pedig Cohen, így a valóság súlyos meggyalázása lett volna, ha Kovács Bélának nevezem...

Hogyan került Cohen mellé Cohn-Bendit? Nos, tisztelt Fischer úr, négy nappal az ön által túrhetetlennek tartott cikkem előtt jelent meg egy másik írásom, Sajtószabadság címmel. Fontosak itt a dátumok, Fischer úr, ugyanis a Sajtószabadság megjelent 2010. december 31-én, az Ugyanaz a bűz pedig január 4-én. A kettő között háromnapos ünnep volt, tehát hamarabb meg sem jelenhetett volna. Az Ugyanaz a bűz pedig szerves folytatása a Sajtószabadságnak, ez a helyzet. A Sajtószabadságban pedig hosszan értekeztem Cohn-Benditről, ugyanis nevezett úr a német közszolgálati rádióban gyalázta az országot és Orbánt, felsorakoztatva mindazon hülyeségek összességét, amelyeket önök hónapok óta felsorakoztatnak. S Cohn-Bendit szavait visszhangozta a Der Standard. Az a cikkem erről szólt. S mivel Cohn-Bendit neve Cohn-Bendit, mégsem nevezhettem őt Tóth Lajosnak, csak azért, hogy elkerüljem az antiszemitizmus vádját. Ráadásul, legyen őszinte, Fischer úr, el sem kerülhettem volna, igaz? Végül Schiff úr... Nos, emlékeim szerint Schiff úr nevezetes levele éppen harmadikán látott napvilágot, de legfeljebb másodikán. És fölöttébb szervesen illeszkedett abba a vonulatba, amelyről szót kívántam ejteni. S hogy Schiff úr zsidó? Nos, ezt az örvendetes tényét azóta tudom, hogy önök szíveskedtek a tudomásomra hozni. Nem érdekel ez engem ugyanis. Ez önöket érdekli, valamiféle perverz és általam érthetetlen okból kifolyólag.

És akkor nézzük azt az orgoványi erdőt, Fischer úr. Orgoványi erdő ügyében önmagamtól idéztem. Történt ugyanis, még 2009 decemberében, hogy az MSZP egyik prominens személyisége megszólította az övét egy fölöttébb tisztességes írásban, amelyben egyebek mellett ezt írta: „Úgy vélem, hogy nem cáfolható, a nemzet sorsa szempontjából nincs pozitív történelmi hagyományunk. A baloldal nálunk mindig külső segítséggel került hatalomra. Ezért is helytelen mindenki mást az ország kormányzására eleve alkalmatlannak minősítenünk”.

Akkor, 2009 decemberében ennek kapcsán írtam meg a Mindig külső segítséggel című cikket, amelyben egyebek mellett ez olvasható: „És tényleg... Az MSZP úgy tesz, mintha történelmi szükségesség lenne hatalomra kerülésük és hatalmon maradásuk. (S természetesen ezzel mindjárt megvádolják az ellenzéket...) Azt mondják, ha ők nem, ha nem ők, akkor mindennek vége. Pedig ez tényleg nem egy baloldali ország. Illetve helyesebb úgy fogalmazni: nem úgy, ahogy ők képzelik. S bizony, mindig külső segítséggel kerültek hatalomra. Külső segítséggel, mint a második világháború után, mint '56 után – s aztán 34 évig. Külső segítséggel és a legnyersebb, legbrutálisabb erőszakkal. Lásd még Kun Béláékat. (Aztán nagyon fel voltak háborodva, hogy az orgoványi erdőben átlovagoltak a fejükön. Ami nem volt éppen szép és demokratikus, de azok után, amit műveltek, legalább érthető...)”

Nem Schiff úr kedvéért írtam újra Orgoványról, tisztelt Fischer úr, hanem önmagam idéztem. Csak tudja, 2009 decemberében semmiféle apropója nem volt, hogy az orgoványi erdőből világra szóló antiszemita kampányt kovácsoljanak önök.

Erre most érett meg az idő. Próbáljon meg elvonatkoztatni a lakájos kis rögeszméitől, Fischer úr, és hagyja meg nekem azt a jogot, hogy másképpen gondolkodjak a történelemről, mint önök. Például hadd legyen az én meggyőződésem, hogy Kun Béla, Szamuely, Cserny és a többi, fölöttébb megérdemelte volna, hogy ott végezze Orgoványban. Ehhez képest – Cserny kivételével, őt legalább felkötötték – úri módon kiutaztak Bécsbe, és ott megszervezték a század legocsmányabb és leg-hazugabb sajtókampányát az élet-halál harcot vívó Magyarország ellen. Ezek mind rablógyilkosok voltak, Fischer úr, és minősített hazaárulók. Közöttük Jászi Oszkár és igen, Károlyi! Amúgy Orgoványtal kapcsolatosan még csak ennyit: „A baloldal szerint több mint hatvan, a jobboldal szerint

tizenhat embert végeztek ki Orgoványban” – közölte Ormos Mária akadémikus, ezzel rávilágítva arra is, hogy a politikai oldalhoz való tartozás mennyire meghatározza a közelmúlt értékelését. Igaz, a „kivégzés” helyett pontosabb a „gyilkosság” szót használni, tekintettel arra, hogy az akkor Pest-Pilis-Solt-Kiskun, ma Bács-Kiskun megyében talál-

ható Orgovány mellett mélyülést semmilyen formális bírói ítélet nem előzte meg. A jobboldal népitéletnek, a baloldal tömeggyilkosságnak látja az orgoványi vérengzést – tette hozzá a Széchenyi-díjas történész. S még ezt is hozzáteszi, kérdésre válaszolva: „...a zsidó lakosság nagy része inkább nagyvárosokban lakott, tehát a Tanácsköztársaság falusi funkcionáriusainak nagyobb része nem volt zsidó. Bár ez önmagában még nem zárja ki, hogy a helyi, kis létszámú zsidó közösség nagy része viszont a tanácsrendszer funkcionáriusa volt – Ormos ezt sem tarja valószínűnek: – A falvakban a zsidók általában (...) kocsmát (...) vagy egy kisboltot vezettek, esetleg szabó akadt közöttük, ezek nem azok a tipikusan a kommunista elvek iránt rajongó népségek”.

Hát így. Hajdú Tibor akadémikusról meg csak egy fél mondat: „Az orgoványi vérengzésnek Hajdú szerint az antiszemitizmus csak mellékszála volt...” – már ha volt ilyen egyáltalán, teszem én hozzá. És mindezt csak azért idézem önnek, mert Bolgár úr már kifejtette a rádiójában, hogy Orgoványban antiszemita őrvongás volt, és aki Orgoványt emlegeti, az antiszemita őrvongó.

Nem így van, Fischer úr. Semmi sincsen úgy, ahogy ön, önök gondolják és láttatják. Hogy mennyire nem igaz semmi sem, hogy önök mennyire nem igazak, hadd idézzek valamit önnek Daniel Cohn-Bendittől: „Több alkalommal egyes gyerekek kinyitották a sliccemet és elkezdtek simogatni.

A körülményektől függően különbözőképpen reagáltam, de a vágyuk problémát jelentett számomra. Megkérdeztem: »Miért velem csináljátok ezt, miért nem a többi gyerekekkel?« De ha ragaszkodtak hozzá, akkor mégis cirógattam őket”.

Fischer úr, ezt a szöveget Cohn-Bendit vetette papírra önéletrajzi ihletésű könyvében. Ha azt gondolom, hogy Cohn-Bendit egy állat, akkor biztosan antiszemita vagyok?

Tisztelt Fischer Úr, amúgy ez is egy teljesen felesleges írás volt részemről. Ön és az önhöz hasonlók ugyanis nem fognak kilépni kényelmes kis rögeszméik otthonosságából. Nekem viszont elegendő van önökből. És bepereltem az egész díszes társaságot. És majd lehet jönni a bíróságra, és el lehet magyarázni, miért antiszemitizmus az, ha valaki leírja Cohen, Cohn-Bendit és Schiff nevét egy Cohnról, Cohn-Benditről és Schiffről szóló cikkben.

Isten áldja meg önt!

Bayer Zsolt
Magyar Hírlap - 2011-02-15

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremtteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán. A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai.ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Daliei 2., bl.44/C/1. Bankszámla: COD IBAN: RO42BRDE150SV03075641500 – BRD-GSG SUC. SF.GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Europrint Nyomda – Csíkszereda

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írások illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősek.